

de aarlige Finantslove. Man fandt sig forlegen til begge Sider, idet man fandt sig generet baade ved at undlade at foreslaae dem optagne paa den følgende Finantslov, og ved deres Optagelse at mindes om, at man burde fremkomme med et Forslag til Lov om Kirkens Forsatning, idet man ikke kunde, saalænge de stode der, komme til at fremlægge et saadant Forslag for Rigsdagen, uden at det først havde været forelagt en saadan Forsamling, skjøndt man ikke rigtig vidste, hvorledes man skulde stille sig for at faae en saadan Forsamling tilstede. Jeg troer derfor — og jeg har udtalt det tidligere her i Salen —, at, saalænge disse 5000 Rbd. vedblive at staae i Finantsloven, saa ville vi ikke kunne vente noget Lovforslag fremlagt her om Kirkens Forsatning. Nu er derimod den ærede Minister fremkommen med det foreliggende Forslag, og har i sin Motivering deraf aabent vedgaaet, at han nu vilde lægge Haand paa Barket, idet han vilde søge strax at faae en saadan Forsamling istand, som han endog mener vil kunne blive færdig med sit Arbejde endnu i indeværende Finantsaar, hvorefter der maaskee kunde blive Spørgsmaal i det følgende Finantsaar om Udgifter til at faae Commissions Arbejder trykte. Da Ministeren altsaa nu strax vil lægge Haand paa Barket, saa er derved for den ærede Ministers Vedkommende den Tro fjernet, som jeg har havt om, at man ikke vilde kunne vente Noget omhelst gjort ved denne Sag, saalænge de 5,000 Rbd. stode i Finantsloven, og det kan ikke andet end glæde mig, at den ærede Minister saaledes vil gjøre Alvor af at faae denne Forsamling istand, som det jo viser sig, at man fra flere Sider anseer for nødvendig. Kun har det gjort mig ondt, at den ærede Minister først er kommen til denne Beslutning ved et Andragende fra det kjøbenhavnske Præsteconvent. Der har nemlig fra Rigsdagens Side foreligget stærke, indtrængende og gjentagne Paamindeiser herom, hvert Aar ligesaa 1849, ligesom der ogsaa i indeværende Session har været rettet meget stærke og indtrængende Anmodninger til den ærede Minister om at fremme Sagen; men Rigsdagen har ikke kunnet bevirke, hvad der nu bevirktes ved det kjøbenhavnske Præste-

convents Andragende til Ministeriet. Det er imidlertid nedslaaende for dem, der elske den nærværende Forsatning og ønske en saavidt muligt inderlig og god Samvirken mellem Regjeringen og Rigsdagen, at see, at en Forsamling af Embedsmænd i Hovedstaden skal kunne opnaae ved et simpelt Andragende til Ministeriet, hvad der for den danske Rigsdag, uagtet mangfoldige Anmodninger, ikke har været muligt at opnaae. Og dette er Noget, som ikke kan gaae hen uden en Udtalelse af en alvorlig Betsklagelse, idet man deraf seer, hvad det er, der paa den nærværende Regjering indvirker meget mere end en Udtalelse af den danske Rigsdag og navnlig af Folkethinget. Dersom man alene vilde tage Hensyn til, at Sagens Fremme saaledes alene maa tilskrives det kjøbenhavnske Præsteconvent, da vilde jeg herom sige aldeles det Samme, som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 1ste Valgfreds (Kindberg), da vilde jeg gjøre hans Ord til mine og fraraade at bevilge disse 2,000 Rbd.; men jeg troer, at vi ikke bør see hen til, at det uheldigviis og beklagelsesviis alene er et Andragende fra Conventet, der har foranlediget den ærede Minister til nu at ville sammenskalde en saadan Commission; jeg troer, at vi bør have Blikket mere henvendt paa selve Sagen og stræbe at faae den fremmet, og, da den ærede Minister strax vil skride til Barket, saa er det ogsaa min Mening, at man ikke bør lægge Hindringer i veien herfor, for saaledes, naar Sagen muligviis gif istand, ved at man nægtede denne Bevilling, at undgaae den Bebreidelse, at vi selv havde bidraget her til. Jeg er derfor beredt paa at stemme for den ærede Ministers Forslag, idet ogsaa jeg skal udtale min Tilfredshed med Forslaget, saaledes som det er stillet, idet det deraf aldeles klart fremgaaer, at det ikke er nogen Kirkeforsamling, den ærede Minister tænker paa, men at han kun til Raadslagning vil sammenskalde en Forsamling, bestaaende deels af geistlige, deels af verdslige Medlemmer. Hvorledes han sammensætter den, er mig for mit Vedkommende ligegyldigt; kun skal jeg bemærke, at, hvis han sammensætter den eensidigt, saa vil det Arbejde, som kommer ud fra en saaledes sammen-